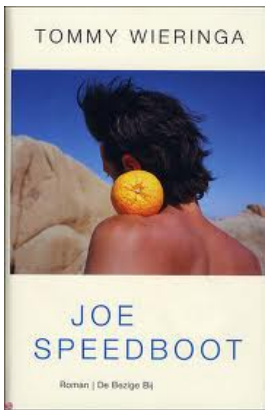

Joe Speedboot / Nog in morgens gemeten

Een boek dat leest als een rit over de snelweg. Het landschap schiet voorbij, te snel voor details. Maar wat maakt het uit, want daar is al weer wat nieuws te zien. Het gesprek dat je voert is maar half te verstaan door de wind die door de open raampjes buldert. Maar wat maakt het uit, het gaat over de dingen waarover je met vrienden praat op een zomeravond in een snelle auto: vrouwen, drank, seks, vechterij. In de auto zindert de spanning die je tegemoet gloeit uit de grote stad: spanning, avontuur, vrouwen en nog meer drank. Je wilt er maar al te graag in geloven.

In ieder geval wil je weg, ver weg van dat stinkende dorp waar je opgroeide maar waarvan je de bewoners minderwaardig acht. Of je het echt gaat maken in de stad is maar de vraag. Daarom drink je misschien ook wel te veel, en zijn je verhalen net te stoer en onsamenhangend. Toch schrijf je ze maar op en vindt er een ronkende titel voor: Joe Speedboot. Zoals jezelf al zegt: het biedt veel beweging, maar weinig vooruitgang.

Nee, dan een ander boek. Dat leest als een wandeling. Een boek dat juist teruggaat naar een schijnbaar achterlijk dorp. Waar iedere bocht in de weg, iedere strook land, iedere sloot een verhaal blijkt te hebben. Een echt verhaal, met minder opsmuk, maar niet minder drama. Mooiere woorden, echte ontroering ook. Omdat de details kloppen en niets verzonnen is. En ook woede. Vol gesublimeerde woede over die klootzakken die overal alles in beweging willen brengen, maar vergeten dat dat dus niet per se vooruitgang betekent.

Het laatste vind ik mooier. Moreel beter ook. Omdat die klootzakken in naam van hun recht op vrijheid van beweging, anderen hun vrijheid van rust, ruimte en stilte ontnemen. Daarom. Lees allemaal Nog in morgens gemeten van Koos van Zomeren. En vergeet Joe Speedboot. Een slecht boek.